

Oppsiktsvekker

Mona Gjessing

ANMELDELSE

«Electroboutique Art that Cares»

Trondheim Elektroniske Kunstcenter/
Trøndelag Senter for Samtidskunst
Står til 8 nov.

Utstilling av internasjonal klasse som reiser kritikk av dagens kapitalistiske systemer og kreative markedsføringsstrategier.

Det skulle bare mangle at Norges teknologihovedstad ikke befant seg i forkant av nymediekunsten – programvarekunst og nettkunst – men jeg ble likevel overrasket over å finne den fargesprakende og karnevalistiske utstillingen «Electroboutique Art that Cares», et utstillingsprosjekt av internasjonal klasse, i den trivelige, lille Fjordgaten i Trondheim. Bare så det er sagt: Det har antakeligvis kun med beliggenhet å gjøre at en slik utstilling ikke vies større oppmerksomhet i media.

Ved første øyeblikk ser vinduene i Trøndelag Senter for Samtidskunst til forveksling like ut hvilke som helst småglørete utstillingsvinduer for elektroniske gadgets. Ved nærmere ettersyn ser man imidlertid at spetakkelet inne i lokalet er av en annen, mer vrien og tvetydig karakter. «Electroboutique Art that Cares» er, kort fortalt, en utstilling av nymediekunst og overskridelser av denne, i form av skulpturer og installasjoner med klare referanser til Pop Art. I tillegg til å ha lekker og luksuriøs «look» reiser utstillingen en kritikk av dagens kapitalistiske systemer og kreative markedsføringsstrategier.

I år som i fjor stiller Trøndelag Senter for Samtidskunst sitt lokale til disposisjon for kunstutstillingen, som er en forlengelse av musikkfestivalen Trondheim Matchmaking. Siden Trondheim elektro-

niske kunstcenter (TEKS) ble opprettet som en ideell stiftelse i 2002, har målet vært å bidra til utvikling og realisering av teknologisk utfordrende kunstprosjekter. Prosjektet Electroboutique er i utgangspunktet utviklet av de russiske kunstnerne Aristarhk Chernyshev og Alexei Shulgin, men samarbeidet inkluderer i dag også Roman Minaev.

Chernyshev og Shulgin er begge i stallen til Moskvagalieriet XL, og figurerer stadig vekkt på internasjonale kunstmesser med sine oppsiktsvekkende skulpturer og installasjoner. Minaev kjenner vi kanskje først og fremst gjennom arbeidet «Digiluck», en digital klokke som viser små utrop i stedet for tall, montert på framsiden av Odd Fellowgården (Oslo) i februar tidligere i år. En versjon av sistnevnte arbeid er for øvrig også å se på den aktuelle utstillingen i Trondheim. I tillegg kan arbeidet gjennom hele vinteren sees på veggen på Folkets Hus ved hovedinngangen til Nova kino.

På utstillingen vises flere arbeider som har vært presentert tidligere, blant annet på Art Basel 2009 og på Frieze-messen i London i oktober. Dette gjelder blant annet «Urgently», en søppelkasse fylt av en slangelignende LED-panel.

I katalogen som er en del av utstillingen «Electroboutique Art that Cares» finnes en rekke kunstprodukter som er slått over noenlunde samme lest. Teksten som skal selge inn arbeidet «Lyrics Economy», et LED-panel som dekonstruerer poesi av både Goethe og Pushkin, redegjør nærmere for behovet for nettopp dette kunstverket: «I den moderne, rasjonaliserte globale verden fines det ikke lenger rom for lyriske dikt. Dagens poesi er børskurser, olje og gullpriser, kjendisnyheter og slagord. Lyrics Economy favner på en briljant måte denne ideen, men gir på samme tid håp om at det fremdeles finnes noe plass til kunst i denne verden, om ikke annet enn som skimrende lys på reklameskilt.»

Den noe resignerte teksten som ledsager bildet av det flimrende LED-panelet tilkjenner gir noen av Electro-

BOUTIQUE: «Electroboutique Art that

boutiques underliggende, alvorlige hensikter. Bortsett fra den direkte humoristiske effekten av «Lyrics Economy» reiser verket spørsmål om det er riktig at en så stor del av det offentlige rommet fylles av kommersielle budskap.

Referanser til Pop Art, er som tidligere nevnt, til stede i Shulgin, Chernyshev og Minaevs arbeider. De tre russiske kunstnerne er ikke de første til å lage estetisk interessante skulpturer ut av gjenstander hentet fra den kommersielle forbrukskulturen vi lever i. Electroboutique er et utstillingsprosjekt som produserer en rekke moderne «readymades», som alle

nde nymediekunst

Cares» gir seg ut for å være et kunstsupermarked, og de utstilte objektene er alle til salgs.

FOTO: ALEXEI SHULGIN

bruker komplisert teknikk. Til tross for at prosjektet kritiserer dagens kapitalistiske systemer, skinner også fascinasjonen for de ekstremt etterspurte, avanserte elektroniske gadgets vi omgir oss med gjennom.

«**Electroboutique Art** that Cares» gir seg ut for å være et kunstsupermarked, og de utstilte objektene er alle til salgs. Nettopp dette salgsspektet har kunstnerne fått kritikk for. Denne kritikken fremstår imidlertid som urimelig, for kunstnere lever, som kjent, av å selge sine arbeider.

Prosjektet **Electroboutique**, ble, ifølge kurator

Espen Gangvik, i seg selv en kommentar til nymediekunstfeltet, et felt som står i fare for fullstendig å bli oppslukt av kommersielle krefter. I manifestet for prosjektet «**Media Art**» fra 2008 hevder medlemmene av **Electroboutique** at karakteren til de nye objektene de laget, frigjorde dem fra det de beskriver som mediekunst-gettoen. Kvaliteten på de utstilte arbeidene i Trøndelag Senter for Samtidskunst taler for at kunstnertrekløveret nettopp bør følge opp den retningen de nå har staket ut for seg selv.

Mona Gjessing
kunst@klassekampen.no

POP ART: Verkene er laget av objekter fra den kommersielle forbrukskulturen.

FOTO: TRONDHEIM ELEKTRONISKE KUNSTSENTER